1974/75 (1) 75/2

MLADIKA

GLASILO DIJAKOV GPS
LJUBLJANA

Februar 1975

3,50 din

300 izvodov

M L A D I K A

glasilo dijakov gimnazije
pedagoške smeri, Ljubljana

Uredniški odbor
Heli Malovrh
Štok Jelka
Agrež Marjeta
Tršan Lojze

043823
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

Spoštovani bralci!

Letošnja prva številka literarnega lista Mladike je izšla precej pozno, vendar bomo skušali do konca šolskega leta to zamudo popraviti in izdati še vsaj dve številki glasila. Seveda pri tem računamo na vaše sodelovanje in vas vabimo, da nam pošljete čim več prispevkov.

Poleg dosedanjih rubrik nameravamo letos vključiti še redno poročanje o delu krožkov in drugih interesnih dejavnostih, ki so na naši šoli. Tako bo vsak spoznal šolo, kot celoto in ne le področja, na katerih se sam udejstvuje. Morda bo prav s pomočjo teh poročil marsikatera dejavnost pridobila nove člane.

K sodelovanju vabimo tudi dijake, ki imajo likovne sposobnosti. Revijo bi radi obogatili s kvalitetnimi ilustracijami.

Prepričani smo, da je med vami tudi več humoristov in šaljivcev, zato vas vabimo, da s svojimi prispevki pričarate smeh na lica vseh naših bralcev. Naj naše glasilo vsebuje tudi našo mladostno vedrino.

Prosim, da prvo številko skrbno preberete, jo kritično ocenite in nam posredujete svoje mnenje. Vaše pripombe bomo upoštevali že pri naslednji številki.

V novem letu vam želim v imenu uredniškega odbora mnogo srečnih in veselih dni, predvsem pa čim več uspeha pri vašem delu.

UREDNICA

V PASTI
(humoreska)

Zašel je v snežnem metežu. Neskončno bela pustinja ga je upijanjala. Nikjer žive duše. Sneg pa je vztrajno naletaval. Gazil je dalje;;;
Nenadoma se mu je zazdelo, da je v daljavi zagledal luč. Z zadnjimi močmi se je napotil proti svetlobi. Približal se je na kakih sto metrov in ugotovil, da stoji pred brunarico, kakršne so gradili nastavljalci pasti v Kanadi: napotil se je proti vratom.

Takrat pa je nekaj škrtnilo, kot bi se na hitro zaprla stara, zarjavela železna vrata. Nad gležnjem je začutil strašne bolečine. Tisti hip so se odprla vrata in v siju svetlobe je razločil, da se mu bliža moška postava.

- "A, vi ste," ga presenečeno vpraša orjak, ki mu je prišel naproti.
- "Da jaz, ste me pričakovali," je mukoma izdavil. Strašne bolečine v gležnju so mu zalivale oči s solzami. Opazil je, da mu drže nogo močne jeklene čeljusti.
- "Ne, ne vas," je opravičujoče odgovoril orjak, "se pač zgodi."
- "Kaj," je vprašal, medtem ko so se mu čeljusti vztrajno zajedale v meso.
- "To, da se mimoidoči včasih ustavi tu," je mirno pojasnil orjak.
- "Oprostite, zašel sem v snežnem metežu...," si je hotel pomagati z zadnjimi močmi.
- "Razumem, razumem," reče orjak, "veste včasih zaide tod kakšen volk ali polarna lisica. No sem ter tja se priklati tudi beli medved", reče orjak, in prišepne "veste, njegov kožuh tam na Jugu zelo cenijo."

"A tako, lepa reč", zakriči prvi, misleč da se njegova agonija bliža koncu. Pa se je motil.
- "Ne morate si misliti, za kaj vse ga krznarji lahko uporabijo", razlaga orjak.
Sneg pa vztrajno naletava...
"Seveda, seveda, si kar predstavljam", iz zadrege orgovori prvi, saj mu je situacija začela rahlo presedati.
Snežinke pa vztrajno naletavajo in plešejo ujetniku pred očmi, vendar on mirno opazuje, kako se mu razliva kri iz rane po snegu.
- "Veste", reče orjak in se skloni k prvemu in mu zašepeče na uho, "nastavil sem past tu pred kočo. Morda se ujame vanjo kak kosmatinec, če bo slučajno prišel tod mimo."
"A past, dobra ideja," reče ujetnik, a ne more več vzdržati stoje. Počasi se zgrudi na kolena.
-"Ali težko stojite"ga vpraša orjak.
"Ne, ne, saj bo šlo, veste ... " mu hoče pojasniti prvi.
""Vem, vem staramo se, kajne," pomirjevalno odgovori orjak.
"Pa se je že kak ujel?" hitro pravi prvi.
-"Kdo?" vpraša.
"No, medved vendar," vzdihne ujetnik.
- "Ne do sedaj še ne", odvrne orjak, "vendar se še lahko, dandanes je vse mogoče."
"A tako, no saj imate prav", odvrne ujetnik, ko so ga bolečine prisilile, da je nalahno legel v sneg.
-"Oprostite, ne zamerite, ker vas nisem že takoj povabil. Greste na čaj?" prijazno vpraša orjak.
"Da, ni slaba ideja, vendar..." pokaže s prstom na past in krvav madež.

-"A, vi ste se ujeli? Kakšna smola! Pa niste morda beli medved, a?" začudeno vpraša orjak.
"Ne, mislim, da ne," odgovori prvi.
- "No pojdite že notri," ga vljudno povabi in ne more prikriti začudenja.

Perčič Tone

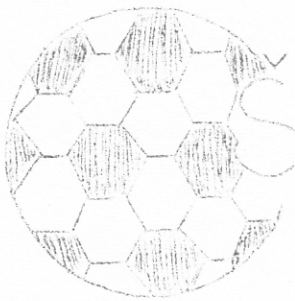

ŠPORT IN MI

Razgovarjali smo se z dijaki, ki se poleg šolskega športnega društva udejstvujejo tudi v klubih v svojem domačem kraju. Zvedeli smo, da se Dare Zajc ukvarja s košarko, Sagadin Janez z atletiko, Ferjanič Aco pa s hokejem. Povedali so nam tole:

- Na naši šoli je ŠŠD premalo aktivno. Dijakom ostaja čas za trening le v poznih popoldanskih urah. Zato iščejo razvedrila v raznih klubih, šola pa dovoljuje tekmovanja teh klubov. Sprašujemo se zakaj ne bi bilo ŠŠD bolj aktivno in bi prirejala tekmovanja šola. Ob tem ne trdimo, da na šoli ni krožkov. Nasprotno, krožki obstajajo, vendar jih obiskujejo le nekateri dijaki. Drugi pa so premalo seznanjeni z njimi. Predvsem je na šoli aktiven košarkaški klub. Vendar pa nam prof. Erbežnik obljublja spomladi več tekmovanj. Z ozirom na večji vpis fantov in dober lanski uspeh pričakujemo večji obisk.

ANDREJA

KRIŽIŠČE NAJINIH CEST

Razigrani semaforji želja
utripajo na križišču
najinih cest
in vse je kot
igra pisanih metuljev
na travniku za mestom,
kjer ni cest.

Tam je samo veter
in prijazno nebo.
Kostanji cvetijo ob reki,
ki odnaša cvetove
v neznano.

Stojim ob tebi
in na sivo steno
rišem srce.

V mraku odhajava
skozi drevored
in se ustavljava
na križišču najinih misli.

Mohorič Rozalka
1. D

ILUZIJA

Iluzija o sreči,
zastrti s sivo zaveso,
je odplavala.
V pozni jeseni
vrtnica cvetoča
prinaša nasmeh.
Sonce je ugasnilo,
tvoje oči so hladne
kot siva stena,
ki naju loči.

Mohorič Rozalka
1. D

TADEJ

Solznih oči in z bolečino v duši sem tavala po zapuščeni, peščeni plaži. Mesečina je oblikovala samotno obalo in morje se je lagodno kopalo v njenem milem soju. Valovi so namirno objemali molčeče bele skale.

Na svojem telesu sem še vedno čutila toplino dlani, ki so me še pred nekaj minutami objemale in božale v počasnem ritmu otožne popevke. Pred očmi pa mi je bil on, Tadej. Že prvič, ko sem ga videla, spal je

na obali, črni kodri so se usipali po razbeljenem pesku, je njegova podoba vnesla nemir v moje srce. In ko me je nocoj prosil za ples, sem vztrepetala od blaženosti. Nežno me je potegnil v objem in me božal po laseh. Naslonila sem glavo na njegove krepke rame in pozabila na ves svet. Opazila sem, da naju črnolaska, ognjenih oči razdvaja. Nisem čakala škandala, ob zadnjem plesu sem se mu izvila iz rok in komaj zadrževala solze. Pobegnila sem z vrta.

Nenadoma sem za seboj zaslišala korake. Sunkovito sem se obrnila. Pred menoj je stal Tadej, zagorel, vitek, lep kot bog ljubezni in v istem hipu sem spoznala, da ga ljubim bolj kot vse na svetu.

Stopil je bliže in me molče, čvrsto prijel za roke. Čutila sem, kako se toplota njegovih dlani preliva vame. Nežno me je privil nase in mi približal ustnice. Zaprla sem oči in omamljena trepetala v njegovih rokah, polna sladke, opojne groze. Med poljubi je neizrekljivo nežno šepetal: "Rad te imam, moja mala draga deklica, tako rad!"

Kot v sanjah so mi minevali dnevi dopusta. Nepozabni dnevi, ko sem tonila v Tadejevem objemu, ko sva se skupaj smejala, skupaj jokala, bila sva dva velika, srečna, zaljubljana otroka. Najina ljubezen je bila nežna, igriva, nedolžna in polna majhnih radosti. V toplih zvezdnatih avgustovskih večerih

sva objeta sedela na obali in se pogovarjala brez konca in kraja. V njegovih temnih očeh je počivala mesečina, ko je pripovedoval o svojem otroštvu, domu, starših in rojstnem kraju. Včasih je s seboj prinesel kitaro. Naslonila sem mu glavo na prsi, v poletno noč pa so zatrepetali žametno otožni zvoki Tadejeve kitare, ki so mi vedno priklicali skrivne solze iz oči.

In potem ... Strasten, dolg poljub ob slovesu so močile solze, ki so mi vrele iz oči. Zašepetala sem mu: "Tadej, boš pozabil na svojo ljubljeno deklico?" "Ne bom, moja mala". Vendar v njegovih očeh sem prebrala resnico. Pozabiti ga bom morala.

Sama ne vem kako sem se tistikrat vrnila domov. Nihče ni vede, zakaj se ne znam več tako prisrčno smejati, nihče niti slutil ni, da je moje sreče v dolgih nočeh pri črnolasem Tadeju, ki sam daleč nekje z jokajočo kitaro izvablja ljudem solze iz oči. In nihče še sedaj ne ve, kolikokrat boleče zahrepenim po objemu tistega, ki mi je razodel ljubezen.

SLAVA

IZGUBLJENA ILUZIJA

Tvoje zelene oči.
Temna zavesa.
.....
Utapljam se v temne globine,
vendar čas, ki je bil,
se mora vrniti.

Ko mi tišina šepeta,
trepetam od njene bližine.
Želim si ostati in hočem proč,
ona pa mi šepeta, šepeta...

OČALA

Kupila si bom očala. Hočem očala! Ne, res hočem jih! Oh, ne, ne vidim slabo. Ne, zelo dobro vidim, samo HOČEM, HOČEM OČALA, razumete?

Hodim od trgovine do trgovine, od optika do optika. Vsi se mi smejijo ali nejevoljno zmigujejo z glavami, saj jim propada reklama: "Pri nas dobite vse, kar želite!" Želim očala, naj bodo okviri zlati, srebrni, okrogli, oglati, lahko so brez leč, lahko so brez okvirov, samo da so očala, s katerimi bi ... da, z njimi bi rada gledala ljudi. Da, resnično vidim dobro, dioptirja tu ni pomembna, saj vendar želim, očala, s katerimi bi gledala ljudi skozi oči.

Jaz pa hodim od optika od trgovine do ...

MARIJA PERČIČ

VPRAŠANJA

Zdolgočaseno sem sedela ob toplem kaminu in razmišljala o tem, ali mi bo šivilja sešila obleko do sobotnega plesa ali ne. Mora, drugače ... Nenadoma je zacingljal hišni zvonec. Pohitela sem k vratom, jih odprla in ostrmela. Pred menoj je stal onemogel starec brez leve noge. Opiral se je na berglje in kazal na tovor poleg sebe. Videla sem razna sita, lično izrezljane kuhalnice, metle, lesene krožnike, okrašene z ornamenti in pletene košare.

Zazrla sem se starcu v oči. Bile so modre, modre kot nebo poleti. Na dnu te neskončne modrine se je zrcalilo nekaj trpečega, nekaj tako neizmerno prosečega. Tiho je dejal: "Ubog sem in raztrgan. Kupite kaj, res ni drago, sam sem naredil vse. Morda rabite kakšno košarico ali metlo?" Hotel je reči še nekaj, a se je premislil. Dovolj mi je povedal pošteni, trpeči pogled, ki je razodeval tiho bolest, ki je razjedala njegovo notranjost. Nisem dolgo premišljevala. Odšla sem v sobo, vzela iz predala denar, mimogrede odrezala kos kruha in nalila v skodelico toplega mleka. Vse skupaj sem odnesla starcu. S slastjo je pospravil skromni zajtrk in se toplo zahvalil.

Sklenila sem kupiti pleteno družinsko košaro. Zastrmela sem se v kup najrazličnejših lesenih stvari. Kako ljubko in spretno so bili izdelani predmeti: neka domačnost je sevala iz njih. Izbrala sem košaro in mu izročila denar. Pomagala sem mu oprtati ves tovor na rame. Pri srcu mi je bilo, da bi zajokala.

Ko je revež odhajal se je še enkrat ozrl vame in dejal: "Deklica, ti si tako dobra. Boj se hudobnih ljudi, da ne izmaličijo tvoje iskrenosti. Tako malo je dobrih ljudi na svetu, sicer bi ne bilo z menoj tako, kot je. " V modrih očeh so se zalesketale solze, ustnice so mu zadrhtele, ves skljućen in ubog je odšepal. S seboj je vlekel težak nahrbtnik, kamor je spravil sad svojega dela, trpljenja in prečutih noči, ko je prezebal v vlažni kleti in si uničeval že tako bolno zobovje. Je bilo res tako? Nemara res. Da bi starec goljufal, ne, to mi sploh ni prišlo na misel. Preveč žalostne so bile njegove oči, preveč bolečine in trpljenja je bilo razlitega na njegovih razoranih licih. Nenadoma sem se počutila krivo pred njim. Jaz in moje skrbi z novo obleko! Sramovala sem se v dno srca. O, zakaj? Mar je usoda namenila temu človeku tako bedno, osamljeno življenjsko jesen, brez topline, ljubezni, pomoči, razumevanja? Ne, ne verjamem, tako dobre so njegove oči in roke žuljave, razorane. Odprla sem okno in zagledala starega moža, kako je utrujeno krevsal čez dvorišče, mrzel novembrski dež mu je bičal izmučeni obraz. Bolečina se mi je zarila v možgane. Spoznala sem, kako ničeve so vse moje misli, želje, nečimrna, muhasta hotenja. Čemu vse to? Zdaj, ko je svet na višku tehnike, ko učenjaki dosegajo stvari, o katerih se prejšnjim rodovom še sanjalo ni, pa vidiš bedo zapuščenega, izmozganega zgaranega bitja. Ta človek ne potrebuje tehnike, niti avtomobila, niti nobenega drugega luksuza, ki marsikomu danes pomeni izpolnitev najvišjih želja in hrepenenj.

Kruh, ljubezen, dobrota, nekaj preprostih, prisrčnih

besed, ki bi osrečile revnega starčka. In svetel, topel žarek sreče bi posijal v njegovo temno, osamljeno jesen življenja. A teh besed ni ...
Svet je gluh za bridkosti ljudi, ki so se vse življenje razdajali drugim, na starost pa so jim ostale le razpokane, žuljave dlani in usahlo telo. Tako podli smo ljudje.
Vse krutosti sveta so se razgrinjale pred menoj. Zakaj svet ne odvrže bleščeče lažnive krinke in ne razkaže bede in krute revščine tistih malih, zanemarjenih ljudi, ki se stiskajo pri hišah, ki ne zaslužijo svojega imena. Teži jih breme življenja, imajo preveč, da bi od lakote umrli in premalo, da bi živeli. Živi ne morejo pod zemljo. Poslušaj, to so vendar ljudje, enaki nam vsem, ki se koplje-mo v izobilju! Zakaj so torej ločeni od ostalega sveta, bleščeči mestni vrtinec jih ne želi medse, ne zmeni se za njihove usahle lačne poglede. Zakaj drvi svet v pogubo, v prepad, iz katerega ni več rešitve? Zakaj je nakaj vreden le tisti, ki ima denar, pa čeprav je prislužen na še tako nepošten način? Nimamo več časa za tegobe in bolesti svojih bližnjih, niti za svojo lastno duševnost. Tudi jaz sem taka, priznam, in vendar se dostikrat zamislim v ta čudni, ponoreli svet. Rada bi ga spremenila, pa kaj morem jaz, izgubljena lutka v vrtincu življenja? Kaj pomenijo te moje besede v poplavi kričečih reklam, uničujoče civilizacije, v trušču in vrvenju milijonskih mest? Večkrat sem že razmišljala o tem, a je le tlelo in zorelo v meni. O, kako radi bi videla, da bi vedel ves ta nori, blazni svet, kaj si misli petnajstletno dekle o njem.

Prepričana sem, da boste dejali: "Saj vemo, kakšne so petnajstletnice: Prismuknjene, vihrave, zaljubljene, trmaste.!" Nič nisem boljša od njih in vendar je v meni nekaj, kar bi morda pomagalo tem obupanim zapuščenim ljudem, da bi upali in verovali ter vzljubili življenje.

SLAVA

ODMEV NA VESELI VEČER

Kakor lani so tudi letos pripravili dijaki IV. B Veseli večer, Program so sestavili sami. Lani se mi je zdelo bolj zanimivo. Ob tem pa ne mislim trditi, da mi letošnji program ni ustrezal. Mogoče mi je bilo lani bolj všeč, ker sem to prireditev gledala prvič. Prvič pa je seveda vse bolj zanimivo. Program je bil poln humorja. Prve točke so bile sicer smešne, a sem se morala skoraj prisiliti k smehu, ker so predvajali že "zlajnane vice". Zadnje točke so bile veliko bolj zanimive, ker so pokazali dijaki svojo domišljijo, duhovitost in iznajdljivost. Izredno zanimivi sta bili točki: TV dnevnik in recepti za sodobno kuhinjo. Imela sem občutek, da je večini ugajala zadnja točka. Tu je Boris igral pacienta, ki je skoraj zmešal zdravnico. Boris je dokazal talent in nadarjenost za igranje. Med predstavo sem večkrat slišala, da bi Boris na vsak način moral postati igralec. Dve točki je izvedla dijakinja, ki je pri klavirju pokazala svoje znanje. Ob spremljavi klavirja je zapela dve pes-

mici, eno celo v angleščini. Zanimivo pa je to, da je besedilo in skladbo napisala sama. To je prav zares pohvale vredno.

Imam občutek, da je IV. B prijeten razred in da je tam smeha vedno dovolj, po zaslugi nekaterih.

NADA ZALETELJ

TEBI

Mlad fant si bil,
letel visoko si,
a se opekel.
Dekle postala mati po tvoji je zaslugi,
enkrat za vedno konec je
NORENJ.

Rad bi še bil svoboden,
a očka je moderen.
Čisti ritke in pleničke.
Emancipacija se mamici uveljavi.
Visoko so leteči načrti padli v vodo.
Skiró v roke, pa v park z otrokom!
Kdo mislil bi si, da si to ti?
In vendar, res je, v tej bitki nisi zmagal ti.

HELI

RAZMIŠLJANJE

Živeti je mogoče samo potujoč v neznano, vdajajoč se pričakovanju, da bomo prišli nekoč in nekje v pravljično deželo kraljične Sreče. Pojdimo jo iskat! Saj je vseeno, če je tudi ne najdemo. Že hrepenenje je vredno iskanja in vseeno je tudi, po kateri poti jo iščemo.

V vsakem kotičku našega življenja je nekaj, od česar

se težko poslovimo. Kaj ni hudo, da pripoveduješ in pripoveduješ nekomu - potem pa vsakokrat spoznaš, da te ne razume in te nikoli ne bo.

Vsak človek ima svojo preteklost. Sleherna kaplja krvi, ki pronikne skozi srce, zapusti v njem svoj spomin kakor kaplja vode, sigo na apnencu. To je nevidna, a neizbrisljiva zgodovina našega življenja. Nihče je ne more prebrati do podrobnosti, le vsakdo sam. Ona določa tudi vsa naša dejanja. Vzrok se rodi iz vzroka, ali po svoje: naključje iz naključja. Drugače ne moremo.

Nekdo se rodi. Nekdo živi. Nekdo umre. Kdo je to? Ti ... Jaz ... ali ... vendar vsi smo le nekdo. Nekdo mora živeti, da bo nekoč, čeprav čez mnogo let spoznal resnico. Samo človek je! Samo nekdo, ki se boji živeti. Samo majhno, majhno bitje, ki živi le iz dneva v dan zato, da bi prekril resnico, da bi ohranil sebi nepozabne trenutke sreče, da bi obvaroval čistost, mladost, ker se boji, da ga bodo pojedli črvi, da bodo ostale le bele kosti v črni zemlji, vse ostalo pa bo odletelo daleč proč, tja, kjer se je ravnokar rodil Nekdo. In tako se začne vse znova. Nepozabni trenutki, besede o sreči. Potem pa žalost, razočaranje, bolečina.

HELI

DEKLICA Z VŽIGALICAMI

I.

Hodiš z ugaslimi krili
in tlak večera te stiska:
Počasi, kot slutnja počasi se vgrezaš.
Ulica zelenih oči in zelenih zicev
te hoče samo zase,
ne veš za sneg in zlobo, ki sta ti namenjena,

a čutiš ta kačji hlad samo toliko,
da se ne razjočejo oblaki tvojega čela.

Stopinje, ki ti ne povedo ničesar,
ti na tihem želijo beli kamen konca.
Koraki, ki te ne vodijo nikamor,
si za hrbtom šepetajo o tvoji pozabi.
V ustih, ki nosijo kalne besede,
čutiš le redke, ki niso laži.
Veselje tvojih rumenih kodrov je laž.
Vestalka, tvoj plamen je bled do smrti.

Počasi se vlegajo sence tvojih obrazov,
spokojne tonejo v tlak.
Tvoj plamen ječi, vestalka
v bledih rokah sreče,
v telesu strupene zone.

II.

Gledaš, kako se bliža tvoj čas,
a ničesar ne boš storila,
prav nič.

Kepa praznine je v tebi. Strma bol.
Nosiš jo po mrzlih poljanah
in sproti ti tare korake.
Povsod je s teboj:
Če pojdeš na sončno stran /v soncu so žarki in smeh/
te bo sonce izdalo.
Če pojdeš med sence, globoko v kraljestvo sivine,
bodo oblaki razlili nate svoj bes.
Ničesar ni v tej zeleni steklini,
da bi imela vsaj pesem, ne votlo
visoko lastovičje petje.
A v njej ni ničesar s čemer bi brzdalo obup,
ničesar s čemer bi za vedno pozabil.

Hodiš z labodjo tišino v sebi,
tvoj plamen ječi v rokah in v naročju.

III.

Ti jočeš
in solze potapljajo kristalne gradove snežink.
Napeti loki na belem obrazu
in toplih ustnicah drgetajo.

Tavaš: brez kipečih želja,
brez slik prostranih in živih,
kot svoja edina prevara in cilj,
pod maskami novih začetkov
je novo in novo sovraštvo,
je še neokušen strup,
je jok neizjokan.

Stvari nosijo v sebi novo in novo deževje.

V stopnici hiše kjer se spletajo tvoje smeri,
se vse poti zate končajo. Poti,
ki si jih želela,
ki so želele tebe.
Vse kar imaš je plamenček,
okoli svoje roke, pleteš
vse do konca svojih dlani.
Tvoja pot je v stopnici,
pot,ki je želela tebe,
pot,ki ji ni konca,
brez mask, deževja, brez hiše ciljev.

IV.

Mir se vzpenja po reki navzgor,
širi se vate,
razteza. Kakor po pesku rumenem.
Kakor po čistem dnu.
Rumena cesta te vodi po deželi,
kjer ni kraljestva sivine v ljudeh,
kjer ni sončnih strani v njihovi igri,
vse je rumena dežela.
Žeja pod tvojimi lici je rumenkast prah,
ne veš zanj, ker nosiš pod vekami rumene poti.

Vsakič, ko vzide polnoč med klasjem tvojih želja,
stopa čez mrtvi vrt utrujena vila.
To je vila rumene dežele.
Domuje v laseh žita,
v sobanah zrnja so njene pernice.
Pije iz cvetove čase.
Potovka tvojih samot je.
Roma ob času Danove žetve,
vsa sonca poznajo njen voz.
Sama je v svoji deželi,
nihče ji ne meri korakov,
pozablja. Ker to je vila, ki biva le zase,
Biserovina školjk nebesnega dna
so njeni zakladi.
Pesem vetrovih tavanj
je pesem, ki poje zanjo.
Nihče, ki ni izgubil korakov
v hodnikih praprotnega semena,
ni videl njene dežele.
Nihče, ki ni pozabil svoje pozabe,
ni hodil po njenih poljanah.

V.

Noč je odprla vejaste roke,
srež jutra si našla v svojih laseh.
Ko se tvoja senca ovije ulice, vidiš
kako ti umira med prsti
poslednja beseda o vili.
O soncih. O zadnjih toplih rečeh.

V rokah nosiš plodove
od mraza požganega polja.
Prah zmrznjene trave.
Ne najdeš semena toplote.

Rože na licu - bezgovo cvetje v jutru,
brez sledkega vonja zelenih omam.
Zora med steklom v očeh.
Vetrova pesem od morske strani.

Pozabi na svoje korake.
Pozabi na svoje pozabe.

JANEZ SAGADIN

BILA SEM OTROK ...

Hrepeneče zrem prek pisane poljane,
v srce nemirno spomin se tih prikrade,
podoba mila pred očmi mi vstane,
ko otrok žarečih lic sem vriskala čez te livade.

Kje so zdaj ta leta, polna sreče,
otroštvo moje, sonce, smeh v očeh?

Čas ne sprašuje, teče,
spoznanje riše v lica bridek mi nasmeh.

Slutila nisem, kaj je trpljenje,
in ne, da je ljubezen tudi bolečina,
ljubka, srečna, ljubila sem življenje.
Zdaj pa ... oči solza so polne in srce spomina ...

SLAVA

TEBI

Daj, veter, razpleti mi lase,
sončni žarek, poljubi me!
Marjetica nedolžna sredi
trate nasmejane, povej
zakaj tako lepo ljubiti je.

Srce mi vriska, hoče uteči,
utapljam se v prvi, nepoznani sreči,
zakaj lica mi poredno rdijo, oči žare
in ustne smehljajoče poljuba si žele?

Odstrl si zastor v moj sanjski svet,
me očaral in osvojil. Komaj čakam,
da te srečam spet.
A v snu poljubljam tvoje zlate kodre,
oči ljubeče, kakor morje modre,
ustne strastne, vroče,
ki šepetajo mi besede nežne, besede sreče ...

Ko pod brezo tiho držiš me nežno za roko,
mesečina ti zlati lase, zvezde najine ozarjajo temo.
Tedaj zamro na ustnicah besede vroče in dehti srce.
Reci, še enkrat reci, da me rad imaš, da ljubiš me!

SLAVA

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : glasilo...

izposojni rok S14 dni

L30214 Knjižnica Gimnazije Ledina